

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 4838/09 אנגלשטיין נ' יצחק הלוי ואח'
 ת"א 4839/09 קפולניק נ' יצחק הלוי ואח'
 ת"א 4840/09 אלימלך נ' יצחק הלוי ואח'
 ת"א 4841/09 מרדכי נ' יצחק הלוי ואח'
 ת"א 4842/09 חזן משה נ' יצחק הלוי ואח'
 ת"א 4843/09 אגמי נ' יצחק הלוי ואח'
 ת"א 4844/09 אברהם אלימלך נ' יצחק הלוי ואח'
 ת"א 4845/09 כפיר שרפי נ' יצחק הלוי ואח'
 ת"א 4846/09 און ליאורה נ' יצחק הלוי ואח'
 ת"א 4847/09 זלי עסקאלה נ' יצחק הלוי ואח'
 ת"א 4848/09 תמר רוזנבלום נ' יצחק הלוי ואח'
 ת"א 4849/09 בני ישראל נ' יצחק הלוי ואח'
 ת"א 4850/09 דינו בורסה נ' יצחק הלוי ואח'
 ת"א 4851/09 יהודה וקנין נ' מאיר יצחק הלוי ואח'
 ת"א 4852/09 אלון גרייס נ' מאיר יצחק הלוי ואח'
 ת"א 4853/09 מוריס אלימלך נ' מאיר יצחק הלוי ואח'
 ת"א 4854/09 יוסי נגולה נ' יצחק הלוי ואח'
 ת"א 40687-02-10 וקנין נ' יצחק הלוי ואח'

ת"א 4838/09 אנגלשטיין

ת"א 4839/09 קפולניק נ' יצחק הלוי

ת"א 4840/09 אלימלך נ' יצחק הלוי

ת"א 4841/09 מרדכי נ' יצחק הלוי

ת"א 4842/09 חזן משה נ' יצחק הלוי

ת"א 4843/09 אגמי נ' יצחק הלוי

ת"א 4844/09 אברהם אלימלך נ' יצחק הלוי

ת"א 4845/09 כפיר שרפי נ' יצחק הלוי

ת"א 4846/09 און ליאורה נ' יצחק הלוי

ת"א 4847/09 זלי עסקאלה נ' יצחק הלוי

ת"א 4848/09 תמר רוזנבלום נ' יצחק הלוי

ת"א 4849/09 בני ישראל נ' יצחק הלוי

ת"א 4850/09 דינו בורסה נ' יצחק הלוי

ת"א 4851/09 יהודה וקנין נ' מאיר יצחק הלוי

ת"א 4852/09 אלון גרייס נ' מאיר יצחק הלוי

ת"א 4853/09 מוריס אלימלך נ' מאיר יצחק הלוי

ת"א 4854/09 יוסי נגולה נ' יצחק הלוי

ת"א 10-02-40687 וקנין נ' יצחק הלוי

בפני כב' השופט גד גדעון**התובעים**

1. רמי אנגלשטיין
 2. שגב קפולניק
 3. ישראל אלימלך
 4. ריקי מרדכי
 5. חזן משה
 6. אמיל אגמי
 7. אברהם אלימלך
 8. כפיר שרפי
 9. און ליאורה
 10. זלי עסקאלה
 11. תמר רוזנבלום
 12. בני ישראל
 13. דינו בורסה
 14. יהודה וקנין
 15. אלון גרייס
 16. מוריס אלימלך
 17. יוסי נגולה
 18. כוכבה וקנין
- ע"י ב"כ עו"ד יגיל טבצ'ניק

נגד**הנתבעים**

1. מאיר יצחק הלוי - ניתן פסק דין
 2. עיריית אילת
- ע"י ב"כ עו"ד טלי בן סימון

מיני-רציו:

* קללות וגידופים מהווים חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב"לשון הרע" תביא להצפת בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית.

* נזיקין – עוולות – לשון הרע

*** נזיקין – עוולות – לשון הרע.

התובעים - בעלי דוכנים לממכר מוצרים שונים, המצויים בטיילת הסמוכה לחוף הים באילת, הגישו כנגד הנתבע - ראש העיר אילת תביעות לתשלום פיצויים בעילה של פרסום לשון הרע. התביעה נסובה סביב משפט אחד בו התייחס הנתבע לסברתם אליהם ואל אחרים.

בית המשפט דחה את התביעות ופסק כלהלן:

הנתבע אכן אמר את הדברים המיוחסים לו. שידור הדברים במסגרת הכתבה, מהווה "פרסום". על התובעים רובץ הנטל להוכיח, כי יש בדברים משום לשון הרע כלפיהם. ניתוח הדברים שאמר הנתבע, תומך במסקנה, כי הנתבע אכן לא התכוון בכינוי הגנאי "חארות" לתובעים עצמם, כי אם לדוכנים אותם הפעילו בתקופה הרלוונטית.

יש לקבל טענה נוספת של הנתבעת, לפיה גם אילו התכוון הנתבע, בהשתמשו בכינוי הגנאי, לתובעים עצמם, ולא לדוכנים שהפעילו, הרי שאין בכינוי האמור לכשעצמו, בנסיבות בהן הושמע, לקיים את תנאי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, ועל כן, אין בו להוות לשון הרע.

המבחן לעניין לשון הרע שבפרסום, הינו מבחן אובייקטיבי, שאיננו מוכרע ע"פ כוונת המפרסם או הבנת הדברים בפועל אצל השומע, הצופה או הקורא. המבחן הינו, מהי המשמעות שהיה מייחס לדברים אדם סביר ורגיל. במסגרת זו, יש לבחון את השפעת תוכן הפרסום על הערכת המפגע בקרב הציבור. כינוי הגנאי בו השתמש הנתבע, אילו הוטח בתובעים, היה בגדר גידוף מכוער.

קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב"לשון הרע" תביא להצפת בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית.

האיזון המתחייב מהשיקולים שתוארו לעיל מצא את ביטויו בפסיקה, אשר הביעה נכונות עקרונית להכיר בגידופים כבלשון הרע וזאת במקרים בהם הכרה זו תהיה מוצדקת לאור נסיבות פרסום הגידופים.

קשה לסבור, כי צופה או מאזין סביר ורגיל, שהיה שומע את דברי הנתבע בכתבה האמורה, צפוי היה לייחס למי מן התובעים תכונות שליליות, או לבזו לו, רק בשל כינויו, יחד עם עוד עשרות אחרים, בכינוי גנאי מכוער, בהעדר פירוט או הסבר לדברים.

פסק דין

1. זהו פסק דין ב-18 תביעות לתשלום פיצויים, בגין עוולת הוצאת לשון הרע, שעוול הנתבע מס' 1 לטענת התובעים, במשפט אחד בו התייחס לסברתם אליהם ואל אחרים. הוחלט לדחות את התביעות, ולהלן הנימוקים.

2. התובעים הינם בעלי דוכנים לממכר מוצרים שונים, המצויים בטיילת הסמוכה לחוף הים באילת, והנתבע הינו ראש העיר אילת.

בין התובעים (יחד עם בעלי דוכנים אחרים), ובין הנתבעת מס' 2, התקיימו במהלך תקופה ארוכה, הליכים משפטיים, בשל כוונת הנתבעת לפנות את הדוכנים מן הטיילת.

ביום 11.12.09, שודרה בערוץ טלוויזיה מסחרי, כתבה שעסקה במר דוד פתאל, בעל רשת מלונות, שחלק ממלונותיה ממוקמים באילת. במסגרת הכתבה צולמה פגישה, בה השתתפו מר פתאל והנתבע, במהלכה פנה מר פתאל אל הנתבע ואמר לו: "אתה חייב, חייב לפנות את הדוכנים מהטיילת", והנתבע השיב לו על כך: "פירקתי כבר 175 דוכנים. נשאר לי 74 החארות, וגם אותם אני אפרק" (להלן: "הכתבה").

לטענת התובעים, בכינוי הגנאי המצוטט, כיוון הנתבע אל התובעים ואל יתר בעלי הדוכנים שבטיילת, ובכך פרסם עליהם לשון הרע. זאת, מתוך כוונה לפגוע בתובעים.

כל אחד מן התובעים תבע אפוא לפצותו בסך 50,002 ₪, כפיצוי ללא הוכחת נזק בהתאם לסעיף 7א(ב) [לחוק איסור לשון הרע](#).

התביעות הוגשו במקור נגד הנתבע בלבד. ביום 10.4.10 הורה כב' הרשם (כתוארו אז) ע.כפכפי, על איחוד הדיון בתביעות. הנתבעת ביקשה להכיר בחסינות הנתבע, מכח הוראת סעיף 7ג(א) [לפקודת הנוזקין](#). ביום 1.3.11, הסכים ב"כ התובעים, כי התביעה נגד הנתבע תדחה, והנתבעת תבוא בנעליו. לפיכך, נדחתה התביעה נגד הנתבע.

3. הנתבעת טענה בין היתר בכתב ההגנה, כי דברי הנתבע, ששודרו במסגרת הכתבה האמורה, לא היו בגדר לשון הרע על התובעים, וזאת, הן משום שהדברים לא כונו אל התובעים, אלא לדוכנים אותם ניהלו, ואשר אותם התכוון הנתבע לפרק, והן משום שהמונח בו השתמש הנתבע כמצוטט לעיל, הינו לכל היותר גידוף, שאיננו עשוי להשפיל את התובעים, לפגוע במשלח ידם או בעיסוקם, או לבזותם.

לחילופין טענה הנתבעת, כי גם אם ייקבע, שהדברים מהווים פרסום לשון הרע, הרי שיש לראות בהם "מעשה של מה בכך", כהגדרתו בסעיף 4 [לפקודת הנוזקין](#), ומכאן, שהפרסום לא עלה כדי ביצוע עוולה. עוד טענו לחילופין, כי אין מדובר בפרסום כלפי התובעים כיחידים, אלא כלפי חבר בני אדם, וגם בשל כך, לא עלה הפרסום כדי ביצוע עוולה.

הנתבעת הוסיפה, כי הדברים נאמרו במסגרת שיחה פרטית בין הנתבע ובין מר פתאל, כאשר הנתבע לא היה מודע כלל לכך, שמר פתאל נושא מיקרופון לצורך הכתבה, לא ידע כי הדברים הוקלטו, ולא יכול היה לדעת שישודרו, ומכאן שאין לייחס לו כל כוונה לפגיעה בתובעים, בעצם אמירת הדברים.

4. הצדדים ויתרו על שמיעת עדויות במסגרת הדיון בתביעה, והסכימו, כי ביהמ"ש יפסוק ע"פ המסמכים שבפניו, וע"פ סיכומי טענות בכתב. לסיכומי התובעים צורף דיסק, הכולל הקלטת הקטע הרלוונטי מן הכתבה.

5. אין מחלוקת, כי הנתבע אכן אמר את הדברים המיוחסים לו, וכי שידור הדברים במסגרת הכתבה, מהווה "פרסום". על התובעים רובץ הנטל להוכיח, כי יש בדברים משום לשון הרע כלפיהם.

ניתוח הדברים שאמר הנתבע, תומך במסקנה, כי הנתבע אכן לא התכוון בכינוי הגנאי המצוטט לעיל, לתובעים עצמם, כי אם לדוכנים אותם הפעילו בתקופה הרלוונטית. כאמור, נאמרו הדברים כתשובה לדברי מר פתאל: "**אתה חייב, חייב לפנות את הדוכנים מהטיילת**", דרישה המתייחסת ל"דוכנים", ולא למי מהתובעים. על כך השיב הנתבע כאמור, כי פירק כבר 175 דוכנים, וכי בכוונתו לפרק עוד 74. הפרשנות הלשונית הטבעית של הדברים, מתיישבת עם כוונה לדוכנים, אשר אין חולק, כי הנתבע רצה בפירוקם ובפינויים מן הטיילת. הפרשנות, לפיה התכוון לתובעים עצמם, אינה בלתי אפשרית, כאשר המונח "לפרק" בעגה (סלנג), יכול לשקף כוונה של פגיעה קשה באדם, ואולם, משדיבר הנתבע בתחילת המשפט המצוטט, על פירוק "דוכנים", נדמה, כי שימוש בפועל "אפרק" ביחס לבני אדם, ובהם התובעים, סביר פחות.

ההאזנה להקלטה, לא הביאתני למסקנה אחרת. לא למדתי מנימת דבריו של הנתבע, כי התכוון דווקא למי מהתובעים.

6. די באמור לעיל, כדי לדחות את התביעה, ומעבר לכך, סבורני כי יש לקבל טענה נוספת של הנתבעת, לפיה גם אילו התכוון הנתבע, בהשתמשו בכינוי הגנאי המצוטט לעיל, לתובעים עצמם, ולא לדוכנים שהפעילו, הרי שאין בכינוי האמור לכשעצמו, בנסיבות בהן הושמע, לקיים את תנאי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, ועל כן, אין בו להוות לשון הרע.

המבחן לענין לשון הרע שבפרסום, הינו מבחן אובייקטיבי, שאיננו מוכרע ע"פ כוונת המפרסם או הבנת הדברים בפועל אצל השומע, הצופה או הקורא. המבחן הינו, מהי המשמעות שהיה מייחס לדברים אדם סביר ורגיל. במסגרת זו, יש לבחון את השפעת תוכן הפרסום על הערכת המפגע בקרב הציבור (ר' לענין זה ע"א 740/86 יגאל תומרקין נ' אליקים העצני, פ"ד מג(2) 333, וע"א 1104/00 דוד אפל נ' אילה חסון, פ"ד נו(2) 670).

כינוי הגנאי בו השתמש הנתבע, אילו הוטח בתובעים, היה בגדר גידוף מכוער, ולענין זה נכתב: "**קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב"לשון הרע" תביא להצפת בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה**

ממשית. האיזון המתחייב מהשיקולים שתוארו לעיל מצא את ביטוי בפסיקה, אשר הביעה נכונות עקרונית להכיר בגידופים כבלשון הרע וזאת במקרים בהם הכרה זו תהיה מוצדקת לאור נסיבות פרסום הגידופים". (א. שנהר, דיני לשון הרע, תשנ"ז, עמ' 132)

קשה לסבור, כי צופה או מאזין סביר ורגיל, שהיה שומע את דברי הנתבע בכתבה האמורה, צפוי היה לייחס למי מן התובעים תכונות שליליות, או לבוז לו, רק בשל כינויו, יחד עם עוד עשרות אחרים, בכינוי גנאי מכוער, בהעדר פירוט או הסבר לדברים. הגם, שמי שאמר את הדברים הינו ראש עיר בישראל, הרי שאיננו בעל סמכות רוחנית, או מוביל דעת ציבור, אשר דבריו היו עשויים להתקבל אצל מי משומעיו, כאמת, מבלי צורך בנימוק כלשהו. מה גם, שחלק הציבור, שיכול היה לזהות את התובעים בדברי הנתבע, צפוי היה להבין, כי הדברים נאמרו על רקע סכסוך משפטי, שהנתבעת, בראשה עומד הנתבע, היתה צד לו. מעבר לכך, לא מן הנמנע, כי השימוש בלשון מכוערת בנסיבות האמורות, היה עלול לגרום לדעה שלילית דווקא ביחס לדובר, ולא ביחס למושא ההתייחסות.

7. המסקנה מן האמור לעיל הינה, כי אין לקבל את התביעות.

8. התביעות נדחות אפוא.

בנסיבות הענין, נוכח היקף ההתדיינות, משלא נשמעו עדויות, וכאשר התביעות אוחדו בשלב מקדמי של הדיון, ישלם כל אחד מן התובעים לנתבעת, שכ"ט עו"ד בסך 750 ₪ בתוספת מע"מ (החיובים הינם נפרדים).

ניתן היום, כ"ב תמוז תשע"ב, 12 יולי 2012, בהעדר הצדדים.

גד גדעון 54678313-4838/09

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)